

"Molts teatres de Barcel

Joan Lluís Bozzo, un dels directors de la companyia Dagoll-Dagom ha anunciat recentment un nou espectacle, basat en textos de Dorothy Parker, que s'estrenarà al gener del 1995. Mentrestant, durant el mes d'agost, Dagoll-Dagom es pot veure al Gran Casino de Barcelona i per TV3 amb la sèrie *Oh, Europa*.

Un edifici amb trets modernistes, situat al carrer del Consell de Cent de Barcelona, dona cabuda al centre d'operacions —administratives— del grup teatral Dagoll-Dagom. Un dels seus directors, Joan Lluís Bozzo, abraça una bonica bola del món: "preocupat pel món", sentència, amb to irònic i aquella veu metàl·lica i nassal, tan característica de l'actor, mentre la fotògrafa el flagela a cops de flaix. "Dominant el món", torna a proclamar tot mirant a Anna Rosa Cisqueuella, la seva dona i codirectora de la companyia, que entra a la sala acompanyada d'un altre actor, Pep Cruz. Anna Rosa comenta a Bozzo les frases escrites en un paper rebregat, que pocs moments abans era incapaç de recordar on havia deixat. És el text que Pep Cruz ha de "recitar" per a un spot publicitari que apareixerà properament, i que anuncia un "maximix Dagoll-Dagom", que aquesta companyia representarà del 5 al 27 d'agost al Gran Casino de Barcelona.

—És un encàrrec que ens han fet. Ells tenen el costum al mes d'agost de portar un espectacle d'una companyia, normalment d'aquí. Ja hi ha passat el Tricycle, La Cubana i, enguany ens ho van proposar a nosaltres. No és un espectacle gens complicat i el que fem és agafar bastants números musicals de tota la trajectòria de Dagoll-Dagom i amb el Pep Cruz com a presentador es proposa un espectacle de varietats que anomenem: *Viatge musical per "Historietes" i "Oh, Europa"*. I com a final muntem un número musical amb totes

Joan Lluís Bozzo. "A Barcelona la programació de qualitat per a petitíssimes minories està saturada."

les cançons de la sèrie *Oh, Europa*.

—Esteu satisfets dels resultats d'*Oh, Europa*?

—Estàvem molt satisfets dels tres primers capítols, on teníem una audiència per sobre dels 700.000 espectadors. Però per necessitats de la televisió, portem dues interrupcions de quinze dies en poc temps. Les audiències se'n ressenteixen molt. Per això estem dolguts d'aquest constant descavalcar-nos de la programació, que fa que l'audiència perdi el fil.

Joan Lluís Bozzo farà poques vacances aquest estiu. Uns quants dies a la Fosca i de retorn s'ha de posar a treballar en el guió del nou espectacle, *Això és el que hi ha* (títol que no és definitiu), que la companyia estrenarà al teatre Victòria de Barcelona el gener del 1995.

ona s'haurien de tancar"

CARME PUÉRTOLAS

—Estem treballant sobre els contes de Dorothy Parker. Va ser una escriptora i periodista nord-americana, molt famosa als anys 30 i 40. Molt mordaç, cínica però a la vegada molt vulnerable. En els seus relats parla de coses molt íntimes: del desamor, la soledat, de l'avorriment de la parella, de l'alcohol, de la nit... Sempre amb un to bastant esqueixat però a la vegada divertit. Un tipus d'humor... molt àcid. Amb perfecta sintonia amb *Glups!*, per exemple. La Dorothy Parker fa molt de temps que la teníem al cap i l'hem anat observant des de molts punts de vista i creiem que ara és el moment de fer-la, perquè ens ve de gust.

—(A sobre la taula desendregada hi ha el disc *Kiss Me Kate*, amb música de Cole Por-

ter). Té alguna relació aquest disc amb el proper espectacle?

—La major part de les cançons de l'espectacle de la Dorothy seran de Cole Porter, perquè són personatges de la mateixa època amb un mateix tipus d'humor... Jo adapto les lletres i en l'adaptació musical hi treballa en Joan Vives, que ja va col·laborar amb nosaltres a *Glups!* i al *Micado*.

El nou espectacle de Dagoll-Dagom es va presentar fa dues setmanes dins la presentació general de la programació del teatre Victòria que Dagoll-Dagom, juntament amb el Tricicle i Anxa (aixoplugats sota el nom 3xTres), gestionen. A partir del setembre passaran pel Victòria la companyia de dansa Momix, dues obres dirigides per Adolfo Marsillach, els recitals del nou disc de Joan Manuel Serrat i dues òperes escenificades del Gran Teatre del Liceu. Bozzo té molt clara la línia que ha de mantenir aquest teatre:

—Crec que a Barcelona la programació de qualitat per a petitíssimes minories està saturada. Però en canvi, el perfil del Victòria té una altra línia: espectacles de qualitat que siguin vistos pel gran públic. El Victòria només es pot aguantar amb una mitjana d'entre 700 i 800 espectadors per funció. No volem, però, caure en espectacles de baixa qualitat. L'aventura del Victòria, la vam començar el 1987 i el 1992 vam inaugurar les reformes. Ara és un teatre molt còmode i molt funcional. Crec que és un dels millors teatres que hi ha en aquest moment a Barcelona.

—El Victòria és un teatre que funciona, però sobretot funciona quan hi ha actuacions del Tricicle i de Dagoll-Dagom. L'any passat vau tenir una relliscada amb *Le cirque invisible*.

—Barcelona de vegades té aquestes coses. No respon a les expectatives que com a ciutat te'n fas. Et penses que és més dinàmica, curiosa i inquieta. De vegades Barcelona respon malament i respon poc als estímuls. En aquesta aspecte, encara ens costa adquirir la brillantor d'una gran ciutat. Quan una ciutat gran és també una gran ciutat, doncs, per exemple, té molts teatres. A París n'hi ha 150. Un altre indicatiu és veure si en l'activitat cultural es nota l'estiu o no es nota. A les grans ciutats no es nota, hi ha una activitat continuada. Aquí als estius hi ha una autèntica desfeta.

—La gran ciutat no es pot construir a partir de projectes 2001?

—Potser sí, però la tasca de culturitzar Barcelona és més una feina del dia a dia.

—Però tu ets un dels cent primers senadors del Senat 2001.

—Sí, vaig rebre la carta, però no vaig assistir a l'acte perquè tenia un assaig importantíssim. Jo havia escrit un article molt crític sobre la capitalitat cultural. Em sembla que ja hi ha prou precedents per desconfiar molt d'aquests actes, d'aquestes mobilitzacions per un any concret, com va ser el 92. Preferiria una mobilització més pausada i més constant. I no fer de cop la gran empantanegada i acabar amb aquells concerts dels tres tenors i amb tanta oferta que ningú no veu... L'oferta cultural de les Olimpíades no va anar bé, gens bé. La de la capital cultural de Madrid encara va anar pitjor i la de l'Expo Sevilla va ser absolutament lamentable. Es van llençar literalment tal quantitat de diners i d'esforços, per passar després a un període d'absoluta crisi on res no es pot sedimentar. Potser per això, perquè el Mascarell és un home intel·ligent i hàbil, m'ha inclòs en el Senat, a fi de frenar la resistència. Jo no és que hagi renunciat a la meua categoria de senador, però d'entrada he de dir que no crec que la cultura vagi per mobilitzacions culturals sinó a través d'una tasca constant.

—Creus que l'incendi del Liceu ha precipitat el desbloqueig de molts projectes culturals? Perquè s'han fet més accions en aquest mig any del 1994 que no en tot el 1993.

—Sí, és la inundació. És el que diu el Raimon, que en aquest país no sap ploure. L'altre dia comentàvem que els departaments de cultura semblen un parc de bombers. Se'ls hi declaren incendis que han d'anar apagant. Quan una cosa es mor, es crema o s'asfixia, corren i tiren una mica d'aigua en forma de diners. I fins que se'n declara un altre. Això és una situació impossible. Sempre s'actua a posteriori.

—Per què?

—Doncs perquè hi ha hagut una manca absoluta de previsió. La situació del Liceu feia molt de temps que se sabia. I, atenció, el que ha passat al Liceu pot passar al 80% de teatres de Barcelona. Això és gravíssim. Els teatres de Barcelona, tret d'uns quants que compleixen les normes no estan en condicions. Però, què s'hi ha de fer?

—Quina solució proposes?

—Tancar-los i arreglar-los. Hi ha molts teatres a Barcelona que no compleixen les normes i que funcionen amb la mateixa precarietat que funcionava el Liceu. Ho dic perquè se sàpiga. Nosaltres vam tancar el Victòria perquè ens vam adonar que érem els responsables civils del teatre. Que portàvem deu mil persones cada setmana, entre les quals dos mil cinc-centes

eren nens, i que aquell teatre es podia encendre un dia. I que el dia que s'encengués anàvem tots a la presó. No es pot mantenir aquesta sensació d'inseguretat.

—Hi hauria d'intervenir més l'administració?

—La política i la cultura lliguen bé però no gaire.

—Com s'explica?

—La cultura és una manifestació més del poder polític. La cultura ha estat a l'ombra del poder sempre. Tota la vida. Sempre s'ha estat a l'ombra del poder o a la contra del poder, però sempre la cultura ha estat en relació amb el poder. Ara, jo sóc molt crític quan la política assumeix la gerència, la gestió, de la cultura.

—En aquests moments l'està assumint massa?

—Certament. La cultura s'està convertint en una parcel·la gestionada directament pel poder polític. I això em sembla terrible. La cultura és massa cara i cap privat pot assumir-ne el cost.

—L'altre dia moria Pere Calders. Dagoll-Dagom va popularitzar en bona manera la literatura de Calders a través d'*Antaviana*.

—Per a mi Calders més que un amic era com si fos de la meua família. Va ser molt trist. Recordo que jo tenia el volum *Tots els contes*, d'una editorial desapareguda que en aquell moment era molt difícil de trobar a les llibreries. Els seus contes m'agradaven molt. Els vaig plantejar a la gent de la companyia i tot-hom de seguida va estar molt impressionat de Calders i ho vam tirar endavant. Gràcies als seus contes nosaltres vam fer un gran salt i gràcies

al nostre muntatge el país de cop va descobrir Calders i les escoles i les universitats van començar a llegir Calders, quan ell ja tenia seixanta anys i alguns havien qualificat la seva obra de menor.

—Ho dius amb disgust.

—Encara després de mort vaig llegir unes paraules de Baltasar Porcel on ho repetia, que avui precisament Quim Monzó li fa una contesta boníssima... Deien que s'havia dedicat a un gènere menor, perquè no tocava els grans temes de la literatura. I és que hi va haver un moment que, amb tots els respectes, la literatura catalana estava sota l'ombra de l'Espriu. I la seva ombra en aquells moments potser no deixava créixer altres figures. Però, en fi... A mi m'agrada molt el llenguatge de Calders. És un català col·loquial però terriblement culte. És un llenguatge trampós, molt artificiosos en realitat. No és senzill ni planer és un llenguatge de cal·ligrafia literària.

Montserrat Serra

Joan Lluís Bozzo, tot i ser un dels cent primers senadors del senat 2001, desconfia d'aquest tipus de mobilitzacions culturals.